

Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον τὸ ἀβρότονον (artemisia abrotanum), βότανον τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου (artemisia) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), πιθανῶς τὸ «θῆλυ ἀβρότονον» τοῦ Διοσκορ. (3,26). Ἰδ. ΘΧελδράχ 49 καὶ ΠΓεννάδ. 165. Πβ. ἀγριαψιθιά, ἀψιθιά. [**]

ἀβρούλιστος ἐπίθ. Πόντ.(Τραπ.) ἀβρούλιγος Πόντ.(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρουλίζω.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ φλογῶν, ἀφλεκτος: Ἀβρούλιστα εἶν' τὰ ξύλα.

ἀβρουχνίαστος ἐπίθ. Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρουχνάζω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. ἐβρουχνίασα.

Ὁ μὴ εὐρωτιῶν, ὁ μὴ μουχλιασμένος: Ψωμὶν ἀβρουχνίαστον.

ἀβροχιά ἡ, Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.—Λεξ. Περίδ. ἀβρουχιά Τήν. κ.ά. ἀναβροχιά Αἴγιν. Δαρδαν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) Προπ. (Πάνορμ.) Σύμ. Σῦρ. Τήν. κ.ά.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀναβροχιά Τσακων. ἀναβρουχιά Ἡπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. ἀναβροχιά Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀναβροχιά Σῦρ. ἀναβροχιά Μεγίστ. ἀναβροχιά Πόντ. (Τραπ.) ἀναβροχιά Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀναβροχιά Ἡπ. Πάρ. Σίφν. κ.ά. ἀναβροχιά Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυδων. κ.ά. ἀναβροχιά Δαρδαν. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀναβροχιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀβροχία. Τὸ ἀβροχιά καὶ παρὰ Σομ. Περί τῶν ἐκ τοῦ ἀνα-ἀνε-ἀνη- τύπ. ἰδ. ἀ-στερετ. 1 δ. Τὸ ἀναβροχιά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐβράχηκα, τὸ δὲ ἀναβροχιά καὶ ἀναβροχιά κατὰ τὸ βροχιά καὶ βροχιά (ἰδ. βροχιά).

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία, ξηρασία ἐνθ' ἀν.: Ἀναβροχιά μᾶς πλάκωσε Σαρεκκλ. Καμὸ καὶ ξεραῖλα ἔχει ἡ ἡς μετὴν ἀνομβροχιά (ἡ ἡς=ἡ γῆ) Ἀπύρανθ. Τὰ καλαμπόκια δὲν ἔχ' ἄνθος ἀπ' τὴν ἀναβροχιά Κόνιτς. || Παροιμ. Ὁ Στὴν ἀναβροχιά καλὸ ὦ καὶ τὸ χαλάζι (καθ' ἑτέραν παραλλαγήν) Ὁ Στὴν ἀβροχιά κτλ. Ὅτι ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρκούμεθα εἰς τὸ ὀλίγον καὶ πενιχρὸν (Πβ. ἄβροχος (I) 3) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀναβροχιά καὶ Ἀλεβροχιά καὶ ὡς τοπων. Σίφν.

ἀβρόχια τά, Χίος

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐδ. ἐπίθ. ἀβρόχι παρὰ τὸ ἄβροχος. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Οἱ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας σπειρόμενοι δημητριακοὶ καρποί: Ἐχομε σπαρμένα ἀβρόχια.

ἀβροχίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἀβροχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Πβ. ξεραῖλα.

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία: Ἡ βροῦσι στέφει ἀπὸ τὴν ἀβροχίλα. Τὴν ἀβροχίλα φέτο, ξεράθησαν τὰ γεννήματα! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

ἄβροχος ἐπίθ. (I) Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Πάτρ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 104 Λεξ. Περίδ. ἄβρουχους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἄβροχος Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Ἀχαΐα Βασαρ. Γορτυν. Λακων. Μάν. Σουδεν. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Χαλδ. κ.ά.) Σῦρ. κ.ά. ἄβρουχους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Αἰν. Διδυμότ.) Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβροχο Τσακων. ἄβροχος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάβροχος Ρόδ. Σύμ. ἀνάβροχος Θήρ. ἀνάβροχος Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβροχος. Περί τῶν τύπ. ἐκ τοῦ ἀνα-ἀνε- ἰδ. ἀ-στερετ. 1 δ. Τὸ ἄβροχος κατ' ἀναλογίαν. ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω, τὸ δὲ ἄβροχος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἐβράχα.

1) Παθ. ὁ μὴ βραχεῖς, ὁ μὴ ὑγρανθεὶς ἢ ὁ μὴ βροχόμενος Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Διδυμότ.) Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν. Σουδεν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. Τσακων. κ.ά. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἀβροχο πόμεινε τὸ ψωμί Κρήτ. Παξιμάδι ἀνάβροχο Ρόδ. Ἐβρεξε, ἅμα ἐγὼ ἄβροχος εἶμαι (ἅμα=ἄλλα) Ὀφ. Ἀβροχα εἶν' τὰ λώματα (τὰ ἐνδύματα) Κοτύωρ. Ἀβροχα τὰ σπαρμένα δὲ γεωργεῖον (δὲν εὐδοκιμοῦν) Κάρπ. Καρφὶ ἄβρουχον (τὸ μὴ βυθισθὲν εἰς ὕδωρ ἐν καταστάσει πυρακτώσεως πρὸς χερσὶν εἰς μαγικὸν καταδέσμον. Πβ. Λαογρ. 8 (1921/5) 340) Διδυμότ. Ἀβροχη βοσκή (νομὴ φθινοπωρινὴ τρωγομένη ὑπὸ τῶν ζώων πρὶν βραχῇ ὑπὸ βροχίης) Μάν. Τὰ χωράφια εἶναι ἄβροχα φέτος, δὲν ἐκάναν γέννημα (δὲν ἐποτίσθησαν ὑπὸ βροχίης) Σουδεν. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐπίθ. ἐπὶ ἐδάφους μὴ ποτισθέντος ὑπὸ βροχίης ἤδη ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἐλέν. 1484 «ἄβροχα πεδία». Ἀβρουχον σταφύλ' κάτ' καλὸ κρασί Ἰωάνν. || Ἄσμ.

Κλάψετε, μάτια μ', κλάψετε, νὰ σύρετε ποτάμι,
νὰ γένῃ λίμνη καὶ γιὰ τὸν, νὰ πάῃ ὅς τὸν κάτω κόσμος,
νὰ βρέχονται οἱ ἄβροχοι, νὰ ποῦν οἱ διψασμένοι

(ἄβροχοι καλοῦνται οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῷ ἄδῃ ὡς διψῶντες) Ἡπ. — Ποίημ.

Κ' ἦρθα νὰ πάρω ἀπ' τὸ δέντρο, νὰ κόψω ἀπ' τὸ λουλούδι
καὶ νὰ τὰ πάω ὅς τὴν ἄβροχη, ὅς τὴν ρημασμένη χώρα,
ποῦ πείνασε γιὰ πράσινο καὶ δίψασε γιὰ δροσὸς

(ἄβροχη χώρα εἶναι ὁ ἄδης) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄβροχος 1. β) Ἀπλυτος Ἡπ. Κέρκ. Παξ. Στερελλ.

(Αἰτωλ.) κ.ά.: Σιντόνια ἄβροχα Ἡπ. Παννὶ ἄβροχο Παξ.

|| Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς φεύγοντος: Φρ. Τὰ παίρνει ἄβροχα (φεύγει δρομαίως) Κέρκ. (Συνών. φρ. τὰ παίρνει πλυμένα καὶ ἄπλυτα). Ἐφ' ἡμῶν ἄβρουχους (ἐτράπη εἰς φυγήν) Αἰτωλ. Ἡρθι-πῆγι ἄβρουχους (πνευστιῶν, χωρὶς νὰ σταθῇ που) αὐτόθι. 2) Μεταφ. ἀβάπτιστος Παξ.: Ἐχουνε τὸ παιδί ἄβροχο ἀκόμα, θέλουνε καὶ νὰ τὸ βρέξουνε. Συνών. ἄβροχος 2. 3) Ἐνεργ. ὁ ἀνευ βροχίης, ὁ μὴ ἔχων βροχίην, ὁ μὴ βρέχων, ἐπὶ καιροῦ, νέφους, ὥρων τοῦ ἔτους κτλ. Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ. Πάτρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ.ά.: Ὁ Μάρτις πέρασε ἄβροχος Λακων. Τὸ καλοκαίρι πῆγε ἄβροχο Βασαρ. Ἀβρουχους χ' μῶνας Αἰτωλ. Ἀβρουχους πέρασι οὐ κερὸς φέτου αὐτόθι. Καιρὸς ἀνάβροχος Σύμ. Νοτιά ἀνάβροχη αὐτόθι. || Γνωμ.

Τὴν Γέννησι τὴν ἄβροχη, τὰ Φῶτα χιονισμένα

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

καὶ τὴν Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσκέπη

(παρατηρείται εὐφορία τῆς γῆς, ἃν δὲν βρέξῃ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ Φῶτα, βρέξῃ δὲ τοῦναντίον τὸ Πάσχα) Πελοπν. Μάϊς ἄβροχος, χρονιὰ εὐτυχισμένη (ἃν δὲν βρέξῃ τὸν Μάϊον, εὐδοκιμοῦν οἱ δημητριακοὶ καρποὶ) Πάτρ. Αὐγουστος ἄβροχος, μοῦστος ἄμετρος (ἢ κατ' Αὐγουστον ἀνομβρία εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ συντελεῖ εἰς τὴν αὐξησιν τῆς παραγωγῆς τοῦ οἴνου) Ἀρκαδ. Χαλκ. 'Σ' τοὺν ἄβριχον τοὺν κισθὸν καλὸν ἔνι καὶ τοῦ χαλάζ' (ὁφείλει τις νὰ ἀρκῇται εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ ὀλίγον, ὅταν δὲν εὐρίσκη καλότερον καὶ περισσότερον. Πβ. ἀβροχιά) Κοζ. || Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ σφόδρα φειδωλοῦ καὶ φιλαργύρου Μεγίστ. : Φρ. Ἄβρεχο σύννεφο εἶναι.

ἄβροχος ἐπίθ. (Π) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βροχός.

Ὁ μὴ συλληφθεὶς εἰς βρόχον, συνήθως ἐπὶ πτηνῶν : Ἐφυγε ἄβροχο.

ἀβρωνιά ἢ, βρουνιά Ἀθῆν. Κρήτ. Λέρ. Λέσβ. Πελοπν. Τήν.—Λεξ. Γαζ. (λ. βρουωνία) Περίδ. Αἰν. Βυζ. ἀβρωνιά Ἀνδρ. Κρήτ. (Βιάνν. Μονοφάτσ. κ.ά.) Νάξ. (Βόθρ. Κορων. κ.ά.) Ρόδ. Σέριφ. Σύμ. Τήν. Χίος κ.ά. ἀβρωνιά Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Ἰων. (Μαγνησ.) Λέρ. Σάμ. Τήν.—Λεξ. Γαζ. (λ. βρουωνία) ἀβρουνιά Πάρ. ἀβρωνιά Ἰων. (Μαγνησ.) ἀβρουνία Κύθηρ. ἀβρωνιὰ Δ.Κρήτ. ὀβρουνιά Μακεδ. (Θεσσαλον.) ὀβρουνιά Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βρουωνία. Εἰς τὸν τύπ. σβρουνιά τὸ σ προήλθεν ἐκ συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. τοῖς. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant.-Neugr. Jahrb. 5 (1928) 426. Ὁ τύπ. ἀβρουνία κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -έα δηλωτικὰ φυτῶν.

1) Τὸ φυτὸν βρουωνία ἢ κοινὴ (tamus communis), ἢς ποικιλία βρουωνία ἢ Κρητικὴ (tamus Cretica), τῆς τάξεως τῶν διωσκοριδωδῶν (dioscoridaceae) (ΠΓεννάδ. 215), ὁμοιον πρὸς κλῆμα ἢ περιτλοκάδα, τοῦ ὁποίου οἱ ἐδώδιμοι βλαστοὶ ἐμπλέκονται εἰς τοὺς παρακειμένους θάμνους (Διωσκορ. 4,181) σύνηθ. 2) Τὸ φυτὸν σμίλαξ ἢ τραχεῖα (smilax aspera) Κρήτ. Πελοπν. Συνών. ἀρόβατος. [**]

ἀβρωνιάζω Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβρωνιά.

Πηγνύω εἰς τὴν γῆν λεπτά ξύλα παρὰ τὴν ρίζαν τῶν φασηόλων διὰ νὰ περιελίσσονται ταῦτα : Ἀβρωνιάζω τὰ φασόλια.

ἀβρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) ἀβρώτος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀβρίετος Πόντ. (Τραπ.) ἀνάβρωτος Πόντ. (Τραπ.) ἀνεβρίετος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀνεβρίετος Πόντ. (ᾠφ.) ἀνοβρίετος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβρωτος. Περί τῶν ἐκ τοῦ ἀνα- ἀνε- τύπ. ιδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ μὴ τρωγόμενος, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς βρωσιν Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) : Τὰ λάχανα ντὸ φυτρώννε ἀπάν' ἔς σὰ ταφία ἀβρωτα γίν'τανε (τὰ λαχανικά, δηλ. τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα φυτρώνουν ἐπὶ τῶν τάφων γίνονται ἄβρ.) Κρώμν. Τραπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀριστοτ. Ζῴων ἱστ. 10,22 (617b) «σκῶπες... οὐκ ἐσθίονται διὰ τὸ ἀβρωτοὶ εἶναι», Πλουτάρχ. Συμποσ. 8,9,3 (733e) «πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἢδιστα νῦν γέγονεν, ὥσπερ οἰνόμελι καὶ μήτρα». 2) Ἀηδὴς τὴν γεῦσιν, ἄνοστος,

συνήθως ἐν συνεκφ. μετὰ τῶν ἐπιθ. ἀναλος ἢ ἄνοστος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. ᾠφ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) : Ἀναλον καὶ ἀβρωτον φαεῖν (φαγεῖ) Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀνοστον καὶ ἀβρωτον φαεῖν Χαλδ. Ἀναλον καὶ ἀνεβρίετον φαεῖν ᾠφ.

3) Μεταφ. ὁ προξενῶν ἀηδίαν, ὁ ἄχαρις εἰς τὴν μορφὴν, εἰς τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους, ἐπὶ ἀνθρώπου, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λόγου, γέλωτος κττ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. ᾠφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ντ' ἀβρωτος ἀνθρωπος ἐν' ! (τί ἀηδὴς ἀνθρωπος εἶναι !) Τραπ. Χαλδ. Ἀνοστος τὸ ἀνεβρίετος ἀνθρωπος ᾠφ. Ἀναλα καὶ ἀβρωτα λόγια (λόγοι προξενούντες ἀηδίαν) Κερασ. Ἀναλον καὶ ἀβρωτον γέλος (γέλως) Κερασ. Χαλδ. β) Ἀγροῖκος εἰς τὴν συμπεριφορὰν, τραχὺς τοὺς τρόπους Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀβρωτος ἄρθωπος Ἀμισ. Πολλ' ἀβρωτος ἐν' (πολὺν ἄβρ. εἶναι) Κοτύωρ. Ἀβρωτον παιδὶν Ἀμισ. Συνών. βάρβαρος, χωρεῖατης.

ἀβρωτωτὸς ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβρωτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἔχων ἀηδὴ πῶς τὴν γεῦσιν, ἐπὶ τροφῶν.

ἀβτζήδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβτζήδ'κος Προπ. (Κύζ.) ἀβτζήδ'κους Λέσβ. ἀβιτζήδικος Κύθν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβτζής.

Κυνηγετικὸς ἐνθ' ἀν. : Σκυλλὶ ἀβιτζήδικο Κύθν. Ἀβιτζήδ'κους σκύλλους Λέσβ. Γαττὶ ἀβιτζήδ'κο Κύζ.

ἀβτζής ὁ, Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. κ.ά.) Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. Σύρ. κ.ά. ἀβτζής Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀβτζής Μεγίστ. Σύρ. ἀβιτζής Ἀμοργ. Ἀνδρ. Εὐβ. (Κύμ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Πελοπν. (Βασαρ.) κ.ά. ἀβιτζής Χίος (Καρδάμ.) ἀγουτζής Κρήτ. Θηλ. ἀβιτζήδ'σσα Λέσβ. ἀβιτζαρία Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀβιτζοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τουρκ. avci. Ἡ ἀνάπτ. τοῦ ι εἰς τὸ ἀβιτζής δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ φωνητικῶς καὶ κατ' ἀναλογ. τοῦ οὐσ. ἄβι, ὁ πβ. Τὸ θηλ. ἀβιτζαρία κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -αρία θηλ. τῶν εἰς -αρις.

1) Κυνηγὸς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Εἶναι καλὸς ἀβιτζής Κύθν. κ.ά. Κάνω τὸν ἀβιτζή Ἀπύρανθ. Ἀβιτζοῦ κάττα (γαλῇ κυνηγοῦσα τοὺς ποντικὺς) αὐτόθ. Ἀβιτζαρία κάττα Σάντ. Χαλδ. κ.ά. || Παροιμ. Τ' ἀβιτζή τοῦ πιάττου ἰννεὰ φουρὲς ἀδειανὸ τοὶ μιὰ ῥ'μᾶτον (ὅτι εἶναι ἀβέβαιοι οἱ ἐκ τοῦ κυνηγίου πόροι τοῦ κυνηγοῦ. Ἡ παροιμ. παραλλαγή μεσαιωνικῆς, ἦν ιδ. παρὰ Πλανοῦδ. ἀριθ. 187) Λέσβ. β) Καλὸς σκοπευτὴς Μεγίστ. Πελοπν. (Βασαρ.) 2) Ἐπιτήδειος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς Στερελλ.

ἀβτζιλίκι τό, ἀμάρτ. ἀβτζιλίκ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀβτζιλίκ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀβτζιλούγ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀβτζιλούχ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τουρκ. avcılık.

Κυνήγιον ἐνθ' ἀν. : Πάω 'ς σ' ἀβτζιλούχ' Χαλδ.

ἀβτζολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀβιτζολόος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβτζής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

